

Arrest

nr. 322 191 van 24 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren in het dorp [S.], district [S.], gelegen in de provincie Kunar. Uw broer [S.I.] [...] verblijft in België. Uw moeder, uw zus, uw vrouw en uw zes kinderen verblijven allen in hetzelfde huis in uw dorp.

U begon in 2009 te werken als beveiligingsagent op de NATO-luchtmachtbasis van [T.K.], gelegen in de provincie [U.]. In februari 2012 kwamen de taliban in uw dorp te weten dat u voor de buitenlanders werkte en ze benaderden de malek van uw dorp. De malek bracht in de moskee de boodschap van de taliban één of twee dagen later over aan uw vader. De taliban wilden dat uw vader u zou contacteren met de boodschap dat u moest stoppen met uw werk voor NATO. Uw vader belde u dezelfde avond op uw werk op en bracht u deze boodschap. U weigerde want de taliban zouden u toch ombrengen indien u zou stoppen en terugkeren naar uw dorp. U besloot verder te werken in [T.K.] en als u met verlof terugkeerde naar huis deed u dat telkens in

het geheim. Ongeveer rond 13 juni 2012 werd uw vader door de taliban doodgeschoten toen hij aan het werken was op de velden. U ging niet naar de begrafenis van uw vader, maar keerde twee of drie maanden na zijn dood gedurende tien dagen wel terug naar huis. Vervolgens reisde u weer naar uw werk in [T.K.]. Ongeveer vier à vijf maanden na de dood van uw vader werd dezelfde malek van uw dorp opnieuw door de taliban benaderd met een boodschap. De malek ging naar uw oom van moederszijde [R.] om deze boodschap over te brengen. De taliban zeiden dat u uw werk moest stoppen anders zouden ze u doden. Uw oom belde u op en informeerde u over deze boodschap maar u weigerde. U droeg uw oom op om uw jongere broer [I.] uit het land weg te sturen. Vijftien tot achttien dagen nadat uw oom deze boodschap van de taliban had gekregen verliet [I.] Afghanistan. [I.] kwam op 9 juli 2013 aan in België waar hij één dag later een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 22 januari 2014 ontving [I.] de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4 §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bleef aan het werk op de luchtmachtbasis van [T.K.] tot in december 2013. U keerde in januari 2014 in het geheim terug naar huis en dook thuis onder. U kon met behulp van een smokkelaar Afghanistan verlaten naar Iran maar u werd in Iran opgepakt en gedeporteerd naar Afghanistan. Vanaf de grens in Herat keerde u weer huiswaarts waar u opnieuw onderdook. Na enkele jaren kreeg u een nieuwe kans om via de smokkelaar te reizen naar Europa, maar dit keer werd u aan de grens tussen Iran en Turkije geslagen. U werd vervolgens door Iran weer geporteerd naar Afghanistan. Vanaf de grens in Herat keerde u weer huiswaarts waar u opnieuw onderdook. Uiteindelijk slaagde u erin om met behulp van de smokkelaar in januari 2021 Afghanistan definitief te verlaten. U kwam in België aan op 16 juni 2021 en diende de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in.

Toen de taliban de macht overnam in augustus 2021 doorzochten ze alle huizen en vroegen uw moeder waar u was. Uw moeder repliceerde dat u het land verliet en ze niet wist waar u was.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u geïsoleerd te worden door de taliban omwille van uw werk voor de buitenlanders in [T.K.].

Ter staving van uw asielmotieven en identiteit legt u volgende documenten neer: uw taskara, uw werkbadge, en attesten, foto's en overige documenten betreffende uw werk. U legt ook een usb-stick neer met foto's van uw tewerkstelling.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient echter te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U beroept zich op hetzelfde asielrelaas en op dezelfde vluchtrekenen als diegene die uw broer [S.I.] [...] in zijn verzoek van 10 juli 2013 aanhaalde (zie administratief dossier). Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u namelijk geïsoleerd te worden door de taliban omwille van uw werk voor de buitenlanders in [T.K.] (zie notities persoonlijk onderhoud d.d. 28/09/2022, hierna CGVS, p.8).

Wat dit betreft moet vooreerst aangestipt worden dat er uit het onderzoek naar het verzoek van uw broer [I.] is gebleken dat er geen geloof kon worden gehecht aan deze vervolgingsfeiten. Het CGVS nam dan ook op 22 januari 2014 de beslissing om [I.] de vluchtelingenstatus te weigeren (zie administratief dossier). [I.] diende geen beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg resten er geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot dit verzoek en staat de beoordeling ervan vast.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw verzoek naar dezelfde motieven verwijst die reeds in het kader van het eerdere verzoek van uw broer [I.] als ongeloofwaardig werden beoordeeld en zaken aanhaalt die volledig in het verlengde liggen daarvan, wijzigt niets aan deze beoordeling. Zoals hieronder zal blijken zijn uw verklaringen ook allerm minst van die aard om die vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

Ongeacht of u daadwerkelijk tot december 2013 heeft gewerkt als beveiligingsagent op de luchtmachtbasis van [T.K.] moet vastgesteld worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten en de negatieve aandacht van de taliban voor zijn persoon, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

U hebt immers niet aannemelijk gemaakt ondergedoken in uw huis te hebben geleefd, zij het met onderbrekingen, vanaf januari 2014 tot aan uw definitief vertrek in januari 2021 (CGVS p.5,7-9). In de eerste plaats kan er onmogelijk worden voorbijgegaan aan het feit dat u en uw vrouw zes kinderen hebben waarvan er vijf geboren zijn tussen 2012 en 2020, die op één na allen in een ziekenhuis zijn geboren, en waarvan er twee naar school gingen tot aan de machtsovername van de taliban in augustus 2021 (CGVS p.5,15; Verklaring DVZ d.d. 25/06/2021 punt 16). Het mag verbazend heten dat u hier geen graten in zag. Zelfs vandaag de dag beweert u dat het geen probleem was aangezien de taliban toch niet voor uw deur bleven (staan) en dat er in het ziekenhuis niet naar de vader wordt gevraagd (CGVS p.15). U schijnt geheel voorbij te gaan aan de pertinente vaststelling betreffende de risico's die u hiermee nam. Van jonge kinderen kan immers verwacht worden dat ze hun mond, bijvoorbeeld op school of onder vriendjes, voorbij zouden praten. Of natuurlijk dat de taliban of andere dorpelingen, waarvan er personen mogelijks banden hadden met de taliban, uw zwangere vrouw of uw zes kinderen opmerkten zonder dat u zogenaamd in de buurt zou zijn (CGVS p.15). U beweert nochtans net zeer voorzichtig en heimelijk te hebben geageerd. Zo reisde u steeds in het geheim en 's nachts naar uw huis terug, begaf u zich nooit buiten, stond u thuis geen bezoek meer toe, en ging u in een gat in de grond schuilen als u de hond hoorde blaffen (CGVS p.7-8,13-15). De vaststelling dat u vijf van uw zes kinderen verwekte tijdens de perioden van uw onderduiken en ook twee van uw kinderen naar school stuurde staat vanzelfsprekend haaks op uw aangemeten voorzichtigheid en beschadigt het geloof in uw verblijfsituatie voor u naar België reisde. In de mate dat u niet aannemelijk maakt dat u de jaren voor uw vertrek uit Afghanistan ondergedoken leefde maakt u evenmin aannemelijk dat de taliban u daadwerkelijk wilde vervolgen.

Uw inconsistent gedrag valt verder op doordat u tot wel vier keer toe naar uw dorp en huis terugkeerde nadat u door de taliban werd bedreigd en ze uw vader doodschoten in uw regio (CGVS p.7,9-11,13). Zo keerde u een eerste keer terug naar huis twee of drie maanden na de moord op uw vader en dit gedurende tien dagen (CGVS p.13). Een tweede keer ging u terug naar huis in januari 2014 aangezien uw werk in [T.K.] beëindigd werd (CGVS p.7,9). De derde en vierde keer reisde u vanaf de grens in Herat terug naar uw huis nadat u telkens door Iran werd gedeporteerd (CGVS p.7,9). Uw argumentatie dat u terugkeerde om uw moeder te troosten, dat u een vrouw en kinderen thuis had, dat u nergens anders heen kon, dat u zich thuis verstopte waar niemand dat wist en dat de taliban u eender waar in Afghanistan zouden vinden, kan geen verschooning bieden (CGVS p.9,13). Uw gedrag is immers geheel inconsistent met uw aangemeten vrees. Van u wiens vader op dergelijke wijze is gedood en die in de kijker van de taliban loopt kan opnieuw meer voorzichtigheid worden verwacht. Voorgaande vaststellingen ondergraven opnieuw het geloof in uw these dat de taliban een daadwerkelijke interesse voor u koesteren.

Voorts liet u enkele opvallende verklaringen optekenen tijdens enerzijds uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en anderzijds het CGVS. Op de DVZ (d.d. 25/06/2021) verklaarde u aanvankelijk immers dat uw vader negen à tien jaar eerder een natuurlijke dood stierf (Verklaring DVZ d.d. 25/06/2021 punt 13). Op uw latere interview bij de DVZ en het CGVS liet u verstaan dat uw vader was omgebracht in 2012 door de taliban (CGVS-Vragenlijst d.d. 11/02/2022 vraag 3.5; CGVS p.4,8,10). Waar u ten aanzien van de DVZ nog vertelde dat de taliban na de dood van uw vader bij de tweede bedreiging zeiden dat ze uw broer zouden ombrengen als u uw werk zou verderzetten, zei u tegen het CGVS dat ze u zouden doden (CGVS-Vragenlijst d.d. 11/02/2022 vraag 3.5; CGVS p.8,12-13). Uit uw verklaringen op de DVZ blijkt verder ook dat u één keer door Iran werd gedeporteerd en de tweede keer zelf besloot om terug te keren naar Afghanistan (CGVS-Vragenlijst d.d. 11/02/2022 vraag 3.5). Tegenover het CGVS zei u echter nadrukkelijk dat het Iran was die u telkens weer naar Afghanistan deporteerde, en dus ook de tweede maal (CGVS p.7). Verder is het zeer bevreemdend dat u bij de DVZ helemaal geen melding maakte van het laatste bezoek van de taliban aan uw huis en waarbij ze naar u vroegen bij uw moeder (CGVS-Vragenlijst d.d. 11/02/2022 vraag 3.5; CGVS p.9). Daar de taliban voor het eerst sinds de dood van uw vader in juni 2013 weer van zich lieten horen door persoonlijk met uw moeder te spreken, en aangezien de machtsovername van de taliban dateert van augustus 2021 en uw interview bij de DVZ van februari 2022, mag deze vaststelling toch sterk verbazen. Het feit dat u deze gebeurtenis geheel achterwege liet tijdens uw eerder interview doet het geloof in uw verklaringen wederom afbrokkelen. Tot slot is het ook opmerkelijk dat u ten aanzien van de DVZ de rol van de malek eveneens achterwege liet (CGVS-Vragenlijst d.d. 11/02/2022 vraag 3.5). Nochtans speelt de malek toch een belangrijke rol in uw vervolgingsverhaal daar hij diegene was die in direct contact stond met de

taliban en hun boodschappen aan uw vader en oom overbracht (CGVS p.8,10-12). Hierbij aansluitend is het inderdaad ook zeer opmerkelijk dat de taliban u in al die tijd sinds u in hun vizier loopt, en zeker sinds de moord op uw vader in juni 2013 en de laatste bedreiging vier à vijf maanden later, nooit zijn komen opzoeken thuis (CGVS p.8-9,15). Het zou pas na bijna acht jaar zijn dat de taliban voor het eerst aan uw huis kwamen om te informeren naar u (CGVS p.9).

Bovendien is het eigenaardig dat u na al die jaren nog steeds geen informatie heeft over welke taliban of wie van de taliban er achter u aan zaten en uw vader tien jaar geleden ombrachten (CGVS p.11-12). U heeft daartoe ook geen stappen ondernomen en uw oom zei u enkel en alleen dat het de taliban waren (CGVS p.11-12). Uw familie zou na de dood van uw vader ook geen contact hebben opgenomen met de taliban om de verdere situatie te bespreken (CGVS p.12). Hetgeen toch opmerkelijk is gezien uw familieleden, zoals uw kinderen en vooral uw broer, in de regio aanwezig waren. U meent te weten dat de taliban niets met uw familie verder wilden doen, alleen u doden omdat u het doelwit was (CGVS p.12). U wijst erop dat enkel uw moeder, uw vrouw en uw kinderen thuis waren en dat de taliban geen vrouwen viseren, en dat uw oom en zijn zonen uw familie van moederskant betreft en daarom eveneens gevrijwaard bleven (CGVS p.12). Toch moet vastgesteld worden dat u zich op assumpties beroept en dat uw beperkte interesse uw relaas weer ondergraaft. Van u en uw familieleden kan toch worden verwacht dat ze geregeld pogingen ondernemen om zich te informeren over de evolutie van jullie persoonlijke problemen. Actuele informatie is immers van primordiaal belang om de door u geschetste vrees in te schatten. Het feit dat u naliel dit te doen, wijst op een gebrek aan interesse en doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vervolgings-motieven en ook niet aan uw verblijfssituatie voor uw komst naar België. Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw recent beweerde verblijfssituatie in uw huis in [S.], gelegen in het district [S.] van de provincie Kunar niet aannemelijk maakt waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat de taliban al die jaren trachtten u te vatten omwille van uw vroegere tewerkstelling. Derhalve kan er ook niet aangenomen worden dat u omwille van uw werk negen jaar geleden een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie zou hebben, noch een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier

grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en

disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter staving van waarschijnlijke en coherente verklaringen. Uw werkdocumenten en foto's legt u voor ter staving van uw werk voor de buitenlanders te [T.K.], doch zijn deze documenten op zich niet in staat voorgaande vaststellingen te wijzigen. Deze documenten geven immers geen direct zicht op uw levensomstandigheden net voor uw vertrek naar België. Voor wat betreft uw taskara geldt trouwens hetzelfde. Uw taskara, opgemaakt op 19/10/1390 (Afghaanse kalender, 09/01/2012), is bovendien een kopie waarvan de authenticiteit dus niet kan worden nagegaan. Ook blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 6 januari 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;

- EUAA "COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments", 2 februari 2024.
- EUAA "Afghanistan Country Focus", november 2024

Verzoeker heeft op 11 januari 2025 nog een aanvullende nota neergelegd "om zijn integratie in België aan te tonen" en om zijn tewerkstelling als beveiligingsagent bij een NAVO-luchtmachtbasis te bewijzen. De volgende stukken worden toegevoegd:

- individuele rekening 2023;
- individuele rekening 2024;
- twaalf foto's van personen in militaire uitrusting;
- een afdruk van een e-mail van een ex-commandant die de tewerkstelling van verzoeker tussen 1 oktober 2009 en 30 december 2013 bevestigt, met hierbij een foto en een kopie van een Nederlandse verblijfstitel;
- een afdruk van een tweede e-mail van een ex-commandant, waarin deze toelicht dat vijftien bewakers door de taliban werden gedood, met hierbij een lijst met namen en toelichtingen en kopieën van foto's, facebook-berichten en badges

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 bepaalt het volgende:

*"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:
[...]"*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten te oordelen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld verdrag heeft.

Allereerst moet worden gesteld dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker voor zijn aankomst in België een mogelijkheid had om zijn verzoek om internationale bescherming te laten onderzoeken in Bulgarije. Verzoeker heeft evenwel het resultaat van zijn verzoek om internationale bescherming in deze lidstaat van de Europese Unie niet afgewacht. Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden en het resultaat van het onderzoek van dit verzoek vervolgens afwacht. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan.

Verzoeker houdt in wezen voor dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden omdat hij tussen 2009 en december 2013 als beveiligingsagent werkte op een NAVO-luchtmachtbasis in Afghanistan. Hij betoogt dat hij dus moet worden beschouwd als iemand die behoort tot een risicogroep.

Verzoeker zet uiteen dat hij geen nadeel mag ondervinden *“van de (on)geloofwaardigheid van het asielrelaas van zijn broer”* en dat zijn asielrelaas moet worden beoordeeld op *“zijn eigen merites”*. Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat wel degelijk de vereiste aandacht werd besteed aan verzoekers eigen verklaringen en dat deze verklaringen en de door verzoeker aangebrachte stukken deugdelijk werden in aanmerking genomen en onderzocht. De bestreden beslissing is geenszins volledig gesteund op vaststellingen die werden gedaan bij de beoordeling van het asielrelaas van verzoekers broer.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn verklaringen en de door hem aangebrachte stukken aannemelijk maakt dat hij van minstens 2011 tot eind 2013 als beveiligingsagent op een luchthaven in Afghanistan werkte. Dit gegeven en het feit dat in een rapport van de EUAA van april 2022 wordt aangegeven dat personen die hebben gewerkt voor buitenlandse militaire troepen of van wie wordt gedacht dat ze deze troepen hebben gesteund *“waarschijnlijk”* nood aan internationale bescherming hebben, laat in casu evenwel niet toe te oordelen dat verzoeker zou worden geviséerd door de taliban. In dit verband moet worden onderstreept dat verzoeker aangaf dat hij zijn activiteiten als beveiligings-agent stopzette in 2013 (cf. gehoorverslag CGVS van 28 september 2022, blz. 7) en stukken aanbracht om deze verklaringen te ondersteunen (cf. e-mail van een commandant van 9 januari 2025). Verzoeker kwam, volgens zijn verklaringen evenwel pas aan in België op 16 juni 2021, na een reis van zes of zeven maanden (cf. gehoorverslag DVZ van 25 juni 2021, blz. 13 - 14). Dit impliceert dat hij, nadat hij zijn beroepsactiviteit als beveiligingsagent stopzette, nog meer dan zeven jaar in Afghanistan verbleef. Nu niet blijkt dat de taliban, gedurende de jaren dat hij actief was als beveiligingsagent en de jaren erna, tegen hem persoonlijk een actie ondernamen, kan niet worden aangenomen dat hij omwille van deze beroepsactiviteit actueel een reëel risico loopt om te worden vervolgd of het slachtoffer te worden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat hij, nadat hij niet langer als beveiligingsagent kon werken omdat het werk op de luchthaven gedaan was in 2013 (cf. gehoorverslag CGVS van 28 september 2022, blz. 7), na eerst een poging te hebben ondernomen om te emigreren, naar huis ging en zich daar, jarenlang, verborg, zodat de taliban niet op de hoogte waren van zijn aanwezigheid, is volstrekt ongeloofwaardig. Verzoeker werd, zoals verweerder terecht opmerkte, in deze periode immers nog meermaals vader (cf. gehoorverslag CGVS van 28 september 2022, blz. 15), zodat het toch duidelijk moet zijn geweest voor de mensen in zijn omgeving dat hij aanwezig was. Zijn betoog in zijn verzoekschrift dat verweerder er ten onrechte is van uitgegaan dat zijn kinderen, op school of onder vriendjes, zijn aanwezigheid kenbaar zouden maken, wijzigt niets aan het voorgaande. Zijn stelling dat kinderen hun ouders niet verraden gaat ook voorbij aan het feit dat verweerder, in redelijkheid, slechts aangaf dat kan worden verondersteld dat kinderen onbewust hun mond zouden voorbij praten en nergens argumenteerde dat deze kinderen hun vader (bewust) zouden verraden. De Raad merkt ook op dat verzoeker het volgende verklaarde: *“ze hadden die info niet of ik in het land was of niet, ze wisten niets over me, als ze het wel wisten dan zouden ze dezelfde nacht komen”* (gehoorverslag CGVS van 28 september 2022, blz. 15). Hij erkende dus dat de taliban bij machte waren op te treden indien zij dit wensten. Het is daarenboven ook niet aannemelijk dat de taliban nadat verzoeker zijn werk als beveiligingsagent had stopgezet – wat volgens zijn verklaringen hun eis was (cf. gehoorverslag CGVS van 28 september 2022, blz. 8) – nog verdere aandacht aan hem zouden besteden en hem verder naar het leven zouden staan.

Er dient ook te worden vastgesteld dat verzoeker, om aan te geven dat hij toch een risico loopt, verklaarde dat zijn vader werd gedood door de taliban, maar dat er geen enkel stuk voorligt waaruit blijkt dat zijn vader werkelijk is overleden. Zijn verklaring tijdens het gehoor op 28 september 2022 dat zijn vader werd gedood door de taliban is tevens niet verenigbaar met zijn verklaring tijdens een eerste gehoor dat zijn vader een natuurlijke dood stierf (cf. gehoorverslag DVZ van 25 juni 2021, blz. 7) en het is niet geloofwaardig dat verzoeker zich, initieel, omtrent een dergelijk ingrijpende gebeurtenis zou hebben vergist. Er kan, wat betreft dit punt, niet worden geconcludeerd dat er slechts sprake is van *“beperkte tegenstrijdigheden”*, dat het een gebeurtenis betreft waarvan kan worden aangenomen dat hij ze zich niet correct kan herinneren of dat verweerder *“onredelijke verwachtingen”* zou hebben inzake de dingen die hij zich zou moeten herinneren.

Zijn bewering dat hij de bedoeling had bij een tweede gehoor verdere uitleg over dit overlijden te geven laat niet toe anders te oordelen. Ook zijn grief dat niet kan worden verwacht dat hij vragen stelt aan de taliban om opheldering te krijgen omtrent de dood van zijn vader of omtrent hun verdere houding ten aanzien van zijn familie wijzigt niets aan het voorgaande. In zoverre verzoeker lijkt te willen aangeven dat het niet mogelijk was om zich tot de taliban te richten gaat hij bovendien schijnbaar voorbij aan het feit dat hij zelf toelichtte dat een boodschapper berichten van de taliban aan zijn familie bezorgde en dus kan worden aangenomen dat deze in contact stond met leden van deze groepering en op deze persoon een beroep kon worden gedaan om bepaalde informatie te krijgen.

Verzoekers bemerking dat verweerder niet ontkent dat hij als beveiligingsagent heeft gewerkt en dat dit gegeven op zich niet werd aanvaard als een reden om zijn verzoek om internationale bescherming in te willigen en dit verzoek op grond van gegevens die hij omschrijft als "*secundaire elementen*" werd afgewezen, leidt niet tot het besluit dat de bestreden beslissing is gesteund op een onredelijke argumentatie.

Gelet op het percentage van de Afghaanse bevolking dat voor de voormalige overheid of buitenlandse strijdkrachten werkte (cf. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, blz. 74) is het ook volstrekt onaannemelijk dat de taliban zonder meer acties zouden ondernemen tegen al deze personen en verzoeker toont niet aan dat er redenen zijn die toelaten te besluiten dat hij heden toch nog specifiek zou worden geviséerd. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt ook niet dat er in Afghanistan sprake is van een situatie waarin een belangrijk deel van, laat staan alle, medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging (cf. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, blz. 78-81). Het officiële beleid in Afghanistan is dat een amnestieregeling ten voordele van voormalig overheidspersoneel dient te worden gerespecteerd (EUAA Afghanistan - Country Focus, november 2024, blz. 84). Het gegeven dat er lokaal, onder meer omdat er persoonlijke vijandschappen bestaan – hetgeen in casu niet wordt aangetoond –, miskenningen zijn van dit beleid leidt niet tot het besluit dat verzoeker zelf een risico op vervolging loopt.

Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker nog een verklaring van een commandant, die aangeeft dat verzoeker in het verleden onder zijn supervisie werkte. Het feit dat deze persoon aangeeft van mening te zijn dat verzoeker toch risico's loopt in Afghanistan, leidt niet tot het besluit dat de analyse die verweerder maakte op grond van de door verzoeker aangebrachte gegevens niet correct zou zijn. De bewering van deze commandant dat vijftien andere beveiligingsagenten, tussen 2013 en 2022, werden gedood door de taliban wordt niet gestaafd door overtuigende bewijsstukken. De foto's die deze commandant bij zijn e-mails voegt en de door hem opgestelde facebook-berichten waarin hij aangeeft dat bepaalde personen zijn overleden kunnen door de Raad niet worden beschouwd als bewijskrachtige documenten. Op het merendeel van deze foto's staan levende personen afgebeeld. Op twee foto's staat een persoon afgebeeld die schijnbaar is overleden, maar er kan niet met zekerheid worden vastgesteld wie deze persoon is en op welke wijze hij om het leven zou zijn gekomen. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat bepaalde ex-collega's van verzoeker om het leven zouden zijn gekomen, dan nog doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker, na de stopzetting van zijn beroepsactiviteit, nog zeven jaar ongestoord in Afghanistan kon verblijven en dus niet kan worden aangenomen dat hij toch zou worden geviséerd.

Uit verzoekers toelichting in zijn aanvullende nota dat er in verslagen op algemene wijze wordt aangegeven dat er, na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, tal van mensen-rechtenschendingen werden vastgesteld en dat er moorden, executies, andere vormen van geweld, vasthoudingen en verdwijningen waren, kan evenmin worden afgeleid dat verzoeker zelf wordt vervolgd of er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota nog bijkomend dat er ondertussen ook verschillende rapporten zijn waarin wordt gewezen op een verhoogd risico op vervolging door de taliban voor personen die uit Europa naar Afghanistan terugkeren "*omwille van een gepercipieerde verwestering*". Hij verwijst in dit verband ter terechtzitting naar zijn integratie in België en de stukken die hij bij zijn aanvullende nota voegde en waaruit blijkt dat hij, tussen februari 2023 en december 2024, in het Rijk was tewerkgesteld.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99). Zijn verwijzing naar oudere verslaggeving omtrent individuele gevallen waarbij personen die uit het buitenland terugkeerden en van wie niet blijkt dat zij een profiel hebben dat vergelijkbaar is met het zijne het slachtoffer werden van geweld laat hier niet anders over denken.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Door te verwijzen naar zijn verblijf in België en zijn tewerkstelling toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij een praktiserende soennitische moslim is, dat hij afkomstig is uit een dorp waarin de taliban, reeds voor zijn vertrek, konden opereren, dat hij in Afghanistan een gezin stichtte, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij minder dan vier jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel stelt verzoeker dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermings-status, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, verzoekers asielrelaas op zich niet toelaat te besluiten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Er moet tevens worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN-mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land in casu dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia, maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast merkt de Raad op dat niet kan worden besloten dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaf immers aan afkomstig te zijn uit de provincie Kunar en uit de informatie waarover de Raad heden beschikt blijkt weliswaar dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan - Country Focus, november 2024, blz. 52-61). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers verwijzing naar oudere verslaggeving wijzigt hier niets aan. Door erop te wijzen dat steeds moet worden uitgegaan van de meest recente informatie toont verzoeker niet aan dat er onvoldoende inlichtingen zijn om de nodige risico-inschatting te maken of dat verweerders vaststellingen, die waren gesteund op oudere informatie, niet langer steun vinden in de meest recente informatie omtrent de situatie in Afghanistan. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een duidelijk verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31-35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz. 110-115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die ertoe nopen een ander standpunt in te nemen dan de commissaris-generaal.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend vijfen-twintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK